

А кату разложиме рѣчь тѣ *Фрѣжъ* до първобытны тѣ й послѣдны слоґове нахоґдаме слѣдны тѣ: *фрѣ=врѣ-нѣ-жъ*, а по-послѣдны поґълнены слоґове *врѣ-ра-на-жъ*, кои то сичкы ся нахоґдаґть и отдѣлно и съставено въ рѣчы тѣ нашего говоренаґо и писменаґо іаґзыка, и всеґкъ, отъ тыя слоґове, има особно то си наймянование въ чясты тѣ слова и упрѣдѣлено значеніе, първобытно или приносно, шото и отъ того ся доказва неѡборимо чи тѣа рѣчь *Frank=Фрѣжъ*, е съставена отъ чисты елементы нашего българскаґо іаґзыка и има цѣло іавно значеніе *врънѣжъ*, врънѣгъ, фрѣнѣгъ, фрѣжгъ, *frank*: *изврѣганный, немирный, движаштый ся непрѣстано, свирѣный, bandit*, какъ то ѣж и дѣйствительнѡ тѣкувѣть францушки тѣ академици.

Разіясненіе на слоґове тѣ:

Частица та *врѣ* е названа въ нашѣ іаґзыкѣ *прѣдлоґъ*, зашто то *граматици тѣ* сѣ ѣж забѣлѣжили само чи ся прѣдлага въ начаґло то на рѣчы тѣ, и видѣли сѣ чи дѣ то ся тѣа прѣдложи дава іоште едно понѣтіе на рѣчь тѣ, н. п. кату кажиґь *село* имашѣ едно понѣтіе за село само; нѣ кату кажиґь *врѣ село*, тоґава пмашѣ и друго едно понѣтіе, т. е. вѣтрѣ *врѣ село* и то значеніе, што додава тукъ прѣдлоґа *врѣ*, е мѣстно; а кату кажиґь *немажъ*, имашѣ само едно понѣтіе за деня кой въ седмицѣ тѣ е названъ *немажъ*, нѣ кату кажиґь *врѣ немажъ*, тоґава имашѣ и друго едно понѣтіе, нѣ нѣ вѣкы мѣстно, какъ то *врѣ село*, нѣ врѣменно, т. е. *врѣ деня немака*; кату кажиґь *кжсо врѣмя*, имашѣ понѣтіе само отъ *кжсо* и отъ *врѣмя*, нѣ кату кажиґь *врѣ кжсо врѣмя*, тоґава имашѣ и друго понѣтіе, т. е. чи нѣшто си станѣло въ кжсо врѣмя, а тука значеніе то на прѣдлоґа *врѣ*, ни то е *мѣстно*, ни то е *врѣменно*, какъ то въ вышеізложены тѣ примѣры, нѣ узначява начина; шото сичкы тѣ прѣдлози, какъ то въ рѣчы тѣ тѣй и въ глаґолы тѣ, подложени сѣ на това тройно значеніе.

Нѣ по нашѣй *ключъ българскаґо іаґзыка* значеніе то на тѣйзи частицы слова, койхъ то *граматици тѣ* сѣ назвали само прѣдлози, можи ся иска и въ срѣдѣ тѣ на рѣчы тѣ, а нѣ само въ края, и по нашии *ключъ нѣе* разлагаме и разглобаваме сичкыи іаґзыкѣ на едносложны слоґове и не нахоґдаме ништо повѣчь отъ названы тѣ прѣдлози, два главны глаґола, *бѣ=ба=бы=бы-ти*, и *дѣ=да=да-ти*, личны тѣ едносложны мѣстоймяныя, и два другы слоґа *ра* и *ла*, кои то не вхоґдаґть въ ни едно отъ тыя раздѣлѣныя, нѣ кои то си имѣть свое то особно значеніе; шото всеґка рѣчь можи ся разложи на едносложны слоґове и всеґкому слоґу можи ся иска особно то значеніе. А по той-зи начинѣ разложения ся открыва тайна та: зашто една рѣчь да има толкова значенія? зашто то всеґкъ слоґъ прибавенъ при първобытныи коренъ слоґъ, да състави рѣчы тѣ какъ то гы изговаряме и видиме днѣсь написаны